

Impresso Especial

991216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

Remetente - Return to:

Cx. P. 02-84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 23 (6537)
ANO MMXVI

ЧИСЛО 23 (6537)
PIK MMXVI

Прудентополіс, 01-го - 15-го грудня 2016 Б. року

Prudentópolis, 01 a 15 de dezembro de 2016

Muitos mártires entre os próximos 24 Beatos, Card. Massaja é Veneráve

A Igreja poderá em breve venerar 24 novos Beatos, muitos religiosos, alguns leigos e quase todos mártires. Entre eles está a figura do Padre Stanley Francisco Rother, o primeiro mártir católico nascido nos Estados Unidos e ordenado na Oklahoma City, mas foi numa cidadezinha de Guatemala onde ele realizou sua missão, trazendo a Palavra de Deus aos índios Tzutuhil, descendentes dos Maya: aprendeu a sua língua tribal e nela traduziu o Novo Testamento e o rito da Missa. A sua obra em apoio dos mais pobres e contra a sua exploração não passou despercebida: os anos setenta na América Central e do Sul foram de ditaduras militares e esquadrões da morte, pela mão dos quais também o Padre Stanley caiu, aos 28 de julho de 1981, depois de ter sofrido pela morte de 20 seus paroquianos. Quando a notícia da sua morte foi dada a conhecer, os índios chegaram aos milhares para rezar na Paróquia de Santiago Atitlan e obtiveram que o coração do seu Sacerdote permanecesse enterrado para sempre com eles.

Muitos outros mártires serão beatificados, como o Padre Vincenzo Queralt Lloret, Sacerdote da Congregação da Missão, que viveu em Barcelona durante os anos da guerra civil espanhola e da perseguição da Igreja. Descoberto a evangelizar apesar da proibição, foi morto por ódio à fé. O mesmo destino tiveram seis Sacerdotes da sua própria Congregação, cinco Sacerdotes diocesanos, duas Religiosas Filhas da Caridade e sete Leigos da Associação Filhos de Maria da Medalha Milagrosa.

Outros novos beatos e mártires cujos decretos de seus milagres e virtudes heróicas Francisco autorizou promulgar são os

seguintes:

- O milagre atribuído à intercessão do Venerável Servo de Deus João Schiavo, sacerdote professo da Congregação de São José; nascido aos 8 de julho de 1903 e morto a 27 de janeiro de 1967;

- O martírio do Servo de Deus Teófilo Matulionis, Arcebispo-Bispo de Kaišiadorys (Lituânia); nascido a 22 de junho de 1873 e morto por ódio à Fé a 20 de agosto de 1962;

- As virtudes heróicas do Servo de Deus Guilherme Massaja, da Ordem dos Frades Menores Capuchinhos, Cardeal da Santa Igreja Romana; nascido a 8 de junho de 1809 e morto a 6 de agosto de 1889;

- As virtudes heróicas do Servo de Deus Nunzio Russo, Sacerdote diocesano, Fundador da Congregação das Filhas da

Cruz; nascido a 30 de outubro de 1841 e morto a 22 de novembro de 1906;

- As virtudes heróicas do Servo de Deus Joseph Bau Burguet, Sacerdote diocesano, Pároco em Masarrochos (Espanha); nascido a 20 de abril de 1867 e morto a 22 de novembro de 1932;

- As virtudes heróicas do Servo de Deus Mario Ciceri, Sacerdote diocesano; nascido a 8 de setembro de 1900 e morto a 4 de abril de 1945;

- As virtudes heróicas da Serva de Deus Maria Giuseppa Aubert (no século: Susana), Fundadora do Instituto das Filhas de Nossa Senhora da Compaixão; nascida a 19 de junho de 1835 e morta a 1 de outubro de 1926;

- As virtudes heróicas da Serva de Deus Luce Rodríguez-Casanova y García

San Miguel, Fundadora da Congregação das Mulheres Apostólicas do Sagrado Coração; nascida a 28 de agosto de 1873 e morta a 8 de janeiro de 1949;

- As virtudes heróicas da Serva de Deus Catarina Aurelia do Preciosíssimo Sangue (no século: Aurelia Caouette), Fundadora da Congregação das Irmãs Adoradoras do Preciosíssimo Sangue de Nosso Senhor Jesus Cristo da União de Saint-Hyacinthe; nascida a 11 de julho de 1833 e morta a 6 de julho de 1905;

- As virtudes heróicas da Serva de Deus Leonia Maria Nastał, Irmã professora da Congregação das Pequenas Servas da Bem-Aventurada Virgem Maria Imaculada; nascida a 8 de novembro de 1903, e morta a 10 de janeiro de 1940.

"Антонов" у грудні представить новий транспортний літак Ан-132

Урочисте викочування нового транспортного літака Ан-132 відбудеться в грудні цього року.

Про це під час брифінгу повідомив гендиректор концерну "Укроборонпром" Роман Романов, передає УНІАН.

"Вже в грудні ми представимо новий літак Ан-132", - сказав Романов.

Раніше "Антонов" представив відеопрезентацію транспортного літака Ан-132.

Як повідомлялося, 21 лютого президенти ДП "Антонов" та арабської Taqnia Aeronautics Co. підписали угоду про кооперацію з організації в Саудівській Аравії літакобудівного комплексу та організації виробництва

літаків Ан-132.

Документ містить конкретні плани щодо постачання, організації експлуатації, післяпродажної підтримки літаків "Антонов" сімейств Ан-132, Ан-148 та Ан-178.

Угода також стосується подальших робіт щодо запуску коопераційного виробництва Ан-132 в Саудівській Аравії.

Редакційне Editorial

Перевернення цінностей

Перевернення цінностей, від слова "перевернути", означає класти справи коміть головою, класти на другорядне місце те, що повинно би стояти на першому місці, або давати першенство для справ які є менше важні або взагалі безвартісні.

Є кілька родів цінностей; цінності матеріальні, естетичні, моральні й релігійні.

ЦІННОСТІ МАТЕРІАЛЬНІ: це ті які задовольють потреби нашого тіла. Деякі матеріальні цінності є конечні, як наприклад їжа, без якої людині не можливо жити. Інші є користі, але не конечні, наприклад, телевізія. А ще інші зовсім непотрібні.

ЦІННОСТІ ЕСТЕТИЧНІ; відносяться до наших смаків щодо краси. Це вартості того, що для нас є гарне або негарне, дороге або ні. Наприклад, кольори убрання яке будемо вживати, квітка яку хочемо набути, музика яку бажаємо слухати, література для читання, малюнок і т. п. Вибираючи те все, надаємо їм вартість естетичну.

ЦІННОСТІ ЕТИЧНІ Й МОРАЛЬНІ: цінності або вартості моральні відносяться до нашого спілкування з іншими в суспільному житті, до норм і критерій нашої поведінки в усіх наших діях. Наприклад; чесність, правда, свобода, відповідальність, справедливість, солідарність. Вартості моральні є конечні для життя в суспільстві. Було би воно дуже тяжко жити в суспільстві де би не шанувалися цінності етичні й моральні.

ЦІННОСТІ РЕЛІГІЙНІ: релігійні цінності відносяться до нашого відношення до Бога. Бог це найвища і незаступна цінність. Це джерело й модель всього, що добре, гарне, правдиве й справедливе. Тому, людина потребує Бога й вартостей релігійних, щоб бути щасливою. Віра, надія і любов становлять фундамент релігійних вартостей.

В усіх площинах цінностей є ерархія, тобто, є вартості більше важні й менші важні, ті які мають стояти на першому місці і інші які мусять уступати місце важливішим. Будемо тут в цьому коментарі говорити про вартості моральні й релігійні.

Все, що подобається людям і що приносить задоволення і користь це цінність, але це не все є абсолютною цінністю. Є менше вартісні й більше вартісні й абсолютно конечні для гідного життя. Матеріальні добра дуже важливі для людини і без них неможливо жити. Але є цінності моральні й релігійні, яким матеріальні мусять підпорядковуватися. Приклад: матеріальні добра конечні, але їх не можна вживати й здобувати несправедливо, крадіжжю, неправдою, хабарством або будь яким злочиним. Всі типи цінностей між собою пов'язані, тобто не є цілком незалежні одні від інших. Кожна повинна займати своє місце в ерархії. Робити свій людський порядок в цінностях, тобто ставити ті які нам подобаються перед більше тими, що релігія і мораль вимагають, класти людські вподобання перед Божими законами, це переверот цінностей. Цінності Божі й встановлені Божим та природними законами мусять стояти на першому місці.

Все, що людині подобається й приносить задоволення це цінність, але не абсолютна цінність перед якою все інше повинно уступати місце. Добра матеріальні мають свою вартість в житті людини, без яких неможливе гідне життя. Але існують цінності моральні й релігійні, перед якими матеріальні мусять уступити. Добра матеріальні мусять здобувати з пошаною до Божих і природних законів, тобто без крадіжжжі, несправедливо, хабарством, і т. п. Всі типи цінностей є між собою пов'язані і одні від інших залежні. Кожна мусять займати своє властиве місце в ерархії. Переміновати їхнє місце і не шанувати ерархії це переверот цінностей.

Нині можемо зауважити в суспільстві, що багато діл які йдуть проти законів Божих, непошанування Божих норм практикуються з смілістю, бо мовляв так комусь забажалося. Багато неморальних діл і заборонених Божим законом рішень уважаються за дозволені, бо людина сама собі рішає що для неї дозволене, без огляду на Божий закон.

Фундаментальне для людини як розумного створіння і образу та подоби Божої це чесність, пошана заповідей Божих, гідне відношення до осіб. Але нині хто заховує це уважається за перестарілого. Коли хтось робить добро, милосердиться над іншими, живе згідно з законами Божими й вимогами чесности, його уважають за нерозумного, хто поступає злобно, йому часто плескають і це є певний знак, що суспільність прямує скорими кроками до життя повного конфліктів. Всяке непошанування вартостей моральних і Божих негативно відзеркалюється в суспільному житті. А такий переверот цінностей в приватному й суспільному житті це вислід релятивизму який нині панує в світі.

Релятивизм це філософія яка вчить, що кожна особа є правилом для себе самої. Це переконання, що нема абсолютного й незмінного закону, кожна особа творить правду для себе самої згідно з потребою робити те, що для неї подобається. Так, все є релятивне, навіть Бог (кожний має свого бога й робить його собі таким якого хоче), Святе Письмо, воно має вартість хіба для християн, а не для усіх людей, Ісус Христос це історична особа і хто хоче може її приймати а хто не хоче, має повну свободу. Кожний творить сам для себе свою віру, свої переконання й відноситься до Бога так як йому завгодно.

Для тих які живуть в релятивізмі, Бога можна приймати або ні і те, що він об'явив має вартість якщо комусь захочеться. Звідси можна вбивати осіб коли це є вигідно, наприклад чинити аборт, вбивати кінцево хворих, можна заключати шлюби осіб тієї самої статті, згідно з потребами осіб чи держави й політичних вигід. Правда, згідно з релятивізмом міняється з часом, з місцем і з особами. Кожний є правилом для себе смаого. Дивно воно лише те, що ніхто не дивиться на природні Богом встановлені закони релятивні і коли зима каже, що зима, коли ніч, каже, що ніч! Про те все говорить пророк Ісаїя ось що "Горе вам, що зло добром звать, а добро – злом; що з п'їтьми роблять світло, а зо світла – п'їтьму, що гірке роблять солодким, а солодке гірким! Горе тим, хто своїх очах мудрі та перед собою самими розумні...що за гостинець роблять винного правим, а правому відмовляють його права" (Іс 5,20-23).

Звичай так, можуть мінятися з часом, але закони й правила Богом встановлені ніколи не міняються. Бог встановив незмінні закони, бо він сам незмінний і абсолютний, перед Його очима ніколи зло не стане добром ані добро злом. Людина мусять жити згідно з Божими незмінними рішеннями. Наприклад, нині практикуються аборт, розірвання шлюбу цивільною владою, евтаназія, подружжя осіб тої самої статті, все те і ще багато більше, приймається згідно зі забаганками осіб або уряду або політичних інтересів. Церква ніколи тут не зможе погодитися на ці перевероти цінностей. Божі закони є незмінні з мусять бути збережені. Людство, коли хоче мати гарне й спокійне життя, повинно зрозуміти, що мусять завсіди підкорятися тому хто найвищий і Пан світа й світового порядку.

О. Тарській Залуцький, ЧСВВ

Inversão de valores

Inversão de "inverter" significa colocar as coisas de ponta cabeça, colocar num segundo plano coisas que deveriam estar em primeiro lugar e o contrário, priorizar coisas que tem menos importância ou valorizar coisas sem valor.

São diversos tipos de valores: valores materiais, estéticos, morais, religiosos.

VALORES MATERIAIS: São aqueles que satisfazem diretamente as necessidades do nosso corpo. Alguns valores materiais são indispensáveis. Sem alimentos, por exemplo, ninguém pode viver. Outros são úteis, mas dispensáveis, como uma bicicleta, por exemplo. Outros chegam a ser supérfluos.

VALORES ESTÉTICOS: Os valores estéticos referem-se ao nosso gosto em relação à beleza. São os valores de expressão. Exemplo: o belo, feio, sublime. Ao escolher as cores das roupas que vamos usar ou a flor que achamos mais bonita, a música que gostamos, a literatura, pintura, escultura, estamos atribuindo valores estéticos.

VALORES ÉTICOS e MORAIS: Os valores morais referem-se às relações das pessoas em sociedade, às normas ou critérios de conduta que afetam todas as áreas da nossa atividade. São exemplos de valores morais a verdade, a honra, a liberdade, a responsabilidade, a justiça, a solidariedade, a honestidade. Os valores morais são indispensáveis à convivência humana. É muito difícil viver numa sociedade em que não se praticam a justiça e a verdade.

VALORES RELIGIOSOS: Os valores religiosos referem-se às relações dos homens com Deus. Deus é o valor supremo. É fonte e modelo de tudo o que é bom, belo, verdadeiro e justo. Por isso, o homem precisa dele e dos valores religiosos para ser feliz. A fé, a esperança e a caridade constituem os fundamentos dos valores religiosos.

Em todas essas áreas de valores, existe uma hierarquia, isto é, existem valores mais importantes e menos importantes. Falaremos neste comentário sobre valores morais e religiosos que ocupam importante espaço na vida humana e que não podem ceder seu lugar a valores de ordem material ou estética.

Tudo o que é agradável ao homem e traz prazer é um valor, mas não é um valor absoluto, diante do qual tudo deve ceder. Os bens materiais têm seu valor na vida humana, sem os quais torna-se impossível viver. No entanto, existem valores de ordem moral e religiosa, diante dos quais o material não deve colocar-se na primeira linha de valores. Exemplo: os bens materiais devem ser adquiridos respeitando os valores morais e religiosos, isto é, não podem ser adquiridos injustamente, pela corrupção, com malandragens, etc. Todos os tipos de valores são entrelaçados, isto é, não são completamente independentes entre si. Cada um deve ocupar seu lugar na hierarquia. Inverter valores significa não respeitar a hierarquia estabelecida pela lei natural, revelação divina e pela lei positiva.

Hoje, com frequência percebemos que a conduta de quebrar regras e desrespeitar normas é objeto de admiração de muitos, muitas coisas erradas são tidas como certas e corretas. Quando o comportamento mau, em vez de receber reprovação recebe admiração e ainda é imitado, torna explícito o absurdo da inversão de valores que vivenciamos.

É fundamental ao ser humano a generosidade, o respeito para com as pessoas e cordialidade, no entanto, hoje, qualquer um está

sujeito a ser interpretado como antiquado ou ultrapassado se assim o fizer. Quando alguém é notado em ações de bondade é definido como pateta e alguém que age maldosamente por vezes recebe aplausos, teremos, com certeza, um prognóstico de que a sociedade caminha a passos largos para um mundo amoral e repleto de conflitos.

Todos os problemas da inversão de valores apontados refletem diretamente na convivência de qualquer grupo social. Na família, filhos que respeitam os pais, são criticados pelos seus colegas. Vemos casais sem princípios essenciais a uma convivência duradoura e saudável, sem necessidade de renúncia, compreensão e bem-estar entre cônjuges, pois o homem que renunciar é tido por "dominado" e a mulher se o fizer é titulada por "Amélia".

A inversão de valores compromete o convívio social e é uma consequência do relativismo existente em nossos dias.

Entendemos por relativismo como sendo a ideia de que todos os pontos de vista são tão válidos e certos quanto outros, e que o indivíduo é a medida do que verdade para si. Não existe uma verdade absoluta, cada um pode ter uma verdade para si, de acordo com a sua conveniência, e fazer o que lhe apraz, de acordo com essa designação de verdade. Neste tipo de posicionamento, todas as coisas são relativas, inclusive Deus (cada um tem o seu e acredita no que quiser), a Bíblia (é válida apenas para os cristãos, não para todas as pessoas), o Senhor Jesus Cristo (que deixa de ser filho de Deus para ser uma figura histórica importante) a fé e a salvação (cada um tem o direito de buscar para si uma forma de aproximar-se de Deus, sem que Jesus seja considerado a única forma dessa aproximação).

Se tudo é verdadeiramente relativo, Deus pode existir ou não, e o que ele diz sobre a verdade pode ser limitado àqueles que consideram a Bíblia como sendo a palavra de Deus. Com base nessa premissa, pode-se matar pessoas por considerar que ainda não nasceram ou são doentes terminais, são pessoas fracas, incapazes ou dispensáveis, pois a verdade está centrada na procura do bem-estar material ou na doutrina política, sem respeito a qualquer outro valor. A verdade, no relativismo, varia de acordo com o lugar, com a época e com as pessoas. Curiosamente falando, não se questiona a relatividade de leis naturais consagradas. Sobre aqueles que invertem os valores estabelecidos por Deus disse Isaías: "Ai dos que ao mal chamam bem, e ao bem, chamam mal! Que fazem da escuridão luz, e da luz escuridão, e fazem do amargo doce, e do doce, amargo! Ai dos que são sábios aos seus próprios olhos e prudentes diante de si mesmos... Dos que justificam o ímpio por presentes e negam a justiça!" (Is 5,20-23).

Os costumes até podem variar com o tempo, mas os princípios não. Deus estabeleceu princípios imutáveis e absolutos, pois ele mesmo é imutável e absoluto, e devemos andar de acordo com seus princípios. A Igreja, como representante de Deus, deve apontar as distorções no mundo, mostrar a verdade. Exemplos disso são o aborto, o divórcio, a eutanásia, o matrimônio entre pessoas do mesmo sexo, que têm sido aceitos em determinados grupos cristãos e continuam sendo condenados pela Bíblia. A Igreja jamais poderá ceder a essas distorções e inversões de valores. As leis divinas são imutáveis e a humanidade deve viver dentro dos padrões absolutos de Deus.

Евангельське Читання Нед. перед Різдом – Мт 1, 1–25

Родовід Ісуса Христа, сина Давида, сина Авраама. Авраам був батьком Ісаака, Ісаак – Якова, Яків – Юди і братів його. Юда був батьком Фареса та Зари від Тамари. Фарес був батьком

Есрома, Есром – Арама, Арам – Амінадава, Амінадав– Наасона, Наасон – Салмона, Салмон –

Вооза від Рахави, Вооз – Йоведа від Рути, Йовед – Есея, Есей був батьком царя Давида, Давид – Соломона від жінки Урії. Соломон же був батьком Ровоама, Ровоам – Авії, Авія – Асафа, Асаф – Йосафата, Йосафат – Йорама, Йорам – Озії, Озія – Йоатама, Йоатам – Ахаза, Ахаз – Езекиї, Езекия – Манасії, Манасія – Амоса, Амос – Йосії, Йосія – Єхонії і братів його за вавилонського переселення. А після вавилонського переселення, в Єхонії народився Салатаїл, у Салатаїла – Зоровавел, у Зоровавела – Авіїод, у Авіїода – Еліяким, в Еліякіма – Азор, в Азора – Садок, у Садока – Ахима, в Ахима – Еліїод, в Еліїода – Елеазар, в Елеазара – Маттан, у Маттана – Яків, у Якова – Йосиф, чоловік Марії, з якої народився Ісус, що зветься Христос. Покоління же всіх було: Від Авраама до Давида чотирнадцять, від Давида до вавилонського переселення чотирнадцять і від вавилонського переселення до Христа – покоління чотирнадцять. Народження Ісуса Христа відбулося так: Марія, його мати, була заручена з Йосифом, але, перед тим, як вони зійшлися, виявилось, що вона була вагітна від Святого Духа. Йосиф, її чоловік, будучи праведний і не бажавши її ославити, хотів тайкома її відпустити. І от, коли він це задумав, ангел Господній з'явився йому в сні й мовив: "Йосифе, сину Давида, не бійсь узяти Марію, твою жінку, бо те, що в ній зачалось, походить від Святого Духа. Вона породить сина, і ти даси йому ім'я Ісус, бо він спасе народ свій від гріхів їхніх." І сталося все це, щоб здійснилося слово Господнє, сказане пророком: "Ось, діва матиме в утробі й породить сина, і дадуть йому ім'я Емануїл, що значить: З нами бог." Прокинувшись від сну, Йосиф зробив так, як звелів йому ангел Господній: прийняв свою жінку; та не спізнав її, аж поки породила сина, і він дав йому ім'я Ісус.

Кожній людині прикро коли вона знає, що минуле її родини неславне. Що робити, коли коріння людини є негарні, упокорюючі? Відповідь на це дає нам це Євангеліє: коли хтось не може похвалитися своїм минулим, треба, щоб сам своїми добрими ділами будував свою славу. Це сталося з Ісусом. В минулій його історії знаходимо різних людей, які не були чесні й не могли надати Ісусові своєї слави, а хіба нечесть і неславу. Ісус тим хоче показати, що він не залежить від людей і від їхньої слави, він всю велич і славу показав своїм життям

Зауважмо, що цей родовід не доходить до Марії, але до Йосифа, який був тільки прибраним батьком Ісуса. А це тому, бо в Старому Завіті жінка не означала нічого й все залежало від батька. Тому родовід прибраного батька Йосифа це також родовід Ісуса, бо Бог Йосифа так сильно злучив з Ісусом, що він став справжнім батьком Його, хоч не фізіологічним.

Коли би хтось з нас писав наш родовід, то мабуть хотів би усунути імена таких людей, які жили нечесно й могли би нас знеславити. Але в родоводі Ісуса входять різні люди, добрі й недобрі, чесні й нечесні, грішні. Також з Ізраїлі в родоводах не згадувалося жіночих імен, а тільки чоловіків, а в родоводі Ісуса приходять жінки, й то не завжди чесні й славні. Приміром, цитується ім'я Тамари, якої історія є негарна. Вона після закону мала взяти за чоловіка брата свого чоловіка, який помер і не мала вона від нього дітей. Вона мала першого й другого чоловіка й не мала дітей. Коли мала право до третього, батько третього не хотів її дати його за чоловіка. Тамара пімстилася на батькові того, що мав бути її чоловіком тим, що перемінилася в проститутку, до неї зайшов той батько й вона завагітніла від свого тестя і так в безчесті породила йому сина. Інша жінка проститутка, що увійшла в родовід Ісуса це Рахав, яка має свою довгу історію не дуже то славу. Ще також згадується жінку Урії, Бетсабелю, яка завагітніла від Давида й щоб не знали, що цар батько дитини а думали, що вона зачала від Урії, Давид наказав вбити Урію поки люди не довідаються про скандал.

Вся ця історія негарна, повна нечесности, бруду. Ісус хоче показати, що він бере на себе всю нечесть людей, всі гріхи, щоб принести всім спасіння. Він прийшов спасати, а не засуджувати.

Вкінці Євангеліє подає історію народження Ісуса. Йосиф, не будучи фізіологічним батьком Ісуса, покликаний, щоб в духовний спосіб стати справжнім батьком Ісуса й про нього, Йосиф прийняв той вибір і посвятив своє життя вповні для опіки над Ісусом і Марією.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Ninguém gosta de lembrar seus antepassados que não levaram uma vida correta. No elenco dos antepassados de São José, pai adotivo de Jesus Cristo figuram nomes de pessoas pecadoras, infiéis no seu matrimônio, filhos e filhas ilegítimas e até prostitutas. Jesus veio para assumir todo o pecado do mundo e toda a podridão moral humana e com isso mostrou à humanidade que a sua grandeza não depende daquilo que outros fizeram, mas dele mesmo, da sua vida pessoal. Ele tornou-se homem para resgatar a dignidade humana, tomando sobre si todos os pecados do mundo.

Note-se, que a genealogia de Jesus termina em José e não em Maria, mãe de Jesus. É porque no antigo testamento os nomes das mães não era levado em conta, mas apenas o nome dos pais. Porém, na genealogia de Jesus aparecem muitas mulheres, o que nos diz que Jesus Cristo veio para mostrar a igual dignidade do homem e da mulher, o que nos povos antigos não era reconhecido, como ainda não é reconhecido até hoje em muitos povos orientais. Citando José como o último homem na genealogia de Jesus, apesar de ele não ser o pai fisiológico de Jesus, pela sua fidelidade na missão de ser pai adotivo de Jesus, ele fica tão intimamente unido a Jesus Cristo que pode ser considerado seu verdadeiro pai.

Aparecem muitos nomes de pessoas pecadoras, como Tamara, que se finge meretriz, iludindo assim o seu sogro, como o qual teve um filho; outras mulheres que tiveram relações ilegais, como meretriz Raab, a mulher de Urias Betsabá, que teve um filho com o rei Davi, etc.

Toda essa lista genealógica está repleta de legalidades, traição, infidelidades, etc. Jesus assume todo o pecado do mundo para libertar o homem de tudo o que o afastava de Deus. Até quando durante a vida de Jesus fala-se de diversas curas, alguns teólogos dizem que as doenças que Jesus curava eram absorvidas por ele a fim de que o homem se libertasse de todas as consequências do pecado.

No final desta passagem do Evangelho, fala-se de José que teve dúvidas em aceitar a missão de ser pai adotivo de Jesus e esposo de Maria por não saber e nem compreender o mistério da sua gravidez de Maria. Mas após receber explicações sobre o mistério do nascimento de Jesus, ele assume e cumpre com fidelidade a missão de protetor de Jesus e de Maria.

A redenção da humanidade começa já na encarnação do Verbo de Deus que ao assumir a natureza humana, assume toda a desordem moral da humanidade e misteriosamente escolhe pessoas como Maria e José para junto com dignos e bons representantes da humanidade realizar a obra da redenção.

Ucrânia & Polônia

ROTEIRO
ECONÔMICO
AO SEU ALCANCE

VII
7 MOTIVOS PARA
VISITAR A UCRAÍNA

Dois destinos deslumbrantes para você conhecer com toda a família!

AGOSTO DE 2017

Visitando:

KYIV – TERNÓPIL – SANTUÁRIO DE ZARVANETSIA
IVANO FRANKIVSKY – MONTES CÁRPATOS – LVIV
CRACÓVIA – AUSCHWITZ – BIRKENAU
WADOWICE (CIDADE NATAL DE JOÃO PAULO II)
SANTUÁRIO DE CZESTOCHOWA E VARSÓVIA

ESPECIAL

Participação nas comemorações
da independência da Ucrânia

Uma promoção super
especial da DNIPRÓ GOLD

Parte terrestre com valor especial

Sinal de US\$ 390,00
+ 10 parcelas de
US\$ 140,00.

Solicite roteiro detalhado.

Viaje com quem tem mais de 23 anos
de história com grupos para a
Ucrânia e Polônia.

DNIPRÓ GOLD
TOUR OPERATOR

Rua da Paz, 98 – c/pto 301 – CEP 80.060-160 | Curitiba | Paraná | Brasil
Contato: +55 41 3077-0488 | +55 41 9 9112-1268 | info@dniprogold.com.br
www.dniprogold.com.br | /dniprogoldtouroperator

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ
О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

**ЗАКОНИ ЛЮДСТВА НЕ
 ВИТРИМУЮТЬ ЗЛА**

Всі грандіозні чи малі будівлі починаються від сильних основ і зміцнених структур для збереження одності, щоб могли встоятися супроти різних сил природи. Знова небесні тіла, як зорі, планете і між ними земля скріплюються законом всесвітнього тяжіння до власно нутра, щоб не розпастися на дрібненькі кусники.

Структура людського тіла складається зі скелету, який вкритий м'язами, шкірою, жилами й нервами, і таким способом постає людина, яка може стояти, ходити, рухатися завдяки м'язів, нервів і самої команди розуму. Коли б не було структури костей не було б тіла а лише купа м'яса

Всі величезні чи малі будови високих домів, мостів, вимагають сильних структур і основ, щоб могли встоятися проти землетрусів і буревіїв, і власного тяжіння.

Ісус Христос порівнює основи дому до двох верств людей. Одні числяться зі законами Божими й будують дім викопуючи глибоко й кладуть підвалини на камені. І коли настани злива й попруть води на той дім він встоїть. Інші знова будують на землі плиткій без підвалин, коли води напруть на цей дім, він завалиться.

Дім на який покликається Ісус Христос він представляє нам кожного християнина, який одержав по своїм хрищенні обов'язок заховувати Заповіді Божі, Святі Тайни до яких підприємся служити Господу Богу. Коли християнин те все зберігає, він справді виявляє свою сильну віру побудовану на сильних Божих Законах і через них дає доказ своїм духовно-релігійним життям зміцнине на святій вірі.

Друга верства людей представляє життя тих християн, що за дитинства одержали християнськи виховання, але від ранніх літ свого життя ставилися з байдужністю, щоб зберігати Божі Заповіді й св. Тайни. Не старалися скріпити основні засади на сильних основах свого духовно-релігійного життя. Та верства християн провадить своє життя поверховно, і з легкістю переступають Божі Заповіді і зрикаються усього, що стосується до зрисянських засад і обов'язків. Про них Ісус Христос говорить: «Чому ви мене звете: Господи, Господи, а не робите, що я говорю»? Як небесні тіла рухаються за певними знаками, встановленими Богом (Пс. 148,7), так люди повинні жити за Божими законами (заповідями).

Законо – це дороговказ на щоденне і на вічне життя. Законо можемо порівняти до світла, що освітлюють нам дві дороги: дорога добра, яка нас провадить до вічного життя, а друга дорога зла до вічного осудження. Бог, коли дав людям законо на те, щоб після нашого життя мав за що винагородити. Бог, коли людям приказує, то лише для добра тих, котрим приказує. Один поганський мудрець каже: «Без законів (заповідей) людство було б лише

чередою хижих тварин, з котрих сильніші душили б і пожирали слабших».

Всі християни по своїй смерті будуть суджені за законами Божими. Св. Апостол Павло навчає, що поган сама природа спонукає робити, те, про що говориться в десяти Божих заповідях (Рим. 2, 14-16). Немає людини, котра б не відчувала закону, який Бог вложив в її душу. Закон можна затулювати-заслонити але знищити неможливо.

Коли християнин почне остигати в вірі тим самим відсуває від себе християнські обов'язки пов'язані зі законами. Коли хтось провадить грішне життя, перестає належно пізнавати й цінити законо, і тим самим затемнюється його розум відносно щодо вічного спасіння. На забрудненому образі є неможливо впізнати святого, так діється з грішниками, які своїм розумом затьмареним не всілі пізнати навіть природних законів тим більше Божих.

На горі Сінай Бог об'явив через Мойсея заповіді на те, щоб прояснити й донести людям природні законо. Крім об'явлених законів, Бог дає людям через заступників на землі через духовну та світську владу, тобто, церковні і державні.

Держава має владу від Бога установляти законо, розуміється, щоб не були противні Божим заповідям, тобто, карні законо як: законо про військову службу, про податки, законо про пресу і т.п. Громадяни держави не можуть противитися світській владі, розуміється, коли вона не противиться законам Божим наказує св. Павло, (Рим. 13,1).

Церква установляє законо для своїх вірних на те, щоб більше дати можливість здобувати заслуги на вічне життя, і разом могли надолужувати за свої провини. Церква установила сім Церковних заповідей: 1. Установлені свята святкувати. 2. В неділі свята в св. Літургії брати участь. 3. Наказані пости, постити. 4. Часто сповідатися і причащатися. 5. У заборонені часи гучних забав не справляти. 6. Злих книжок і часописів не читати. 7. На удержання католицьких церков і шкіл датки давати.

Відтак, коли світські чи церковні законо є збережені тоді є лад на всіх сферах людського життя. Навпаки, коли їх усувається наступає хаос серед людей і для самих людей відносно світських і церковних законів. Всякий переступ законів розділює на дві класи людей: на правельних і неправельних. Перші, які руководяться законами стають добрими християнами Церкви і першорядними горожанами держави, противно діється з другою клясою людей, які наносять нелад, неспокій і через них держава й Церква підпадає під всіма оглядами.

Для нас християн, що прямуємо осягнути вічне спасіння залишається бути з'єднаними з Богом через збереження законів. В розмові з багатим юнаком Христос говорить, що дотримання Божих Заповідей веде до спасіння (Мат. 19,17). На іншому місці Христос закликає: «Ярмо бо моє любе, й тягар Мій легкий» (Мат. 11,30). Всі ми можемо за поміччю Божою зберегти й виповнити Божі законо. Слушно говорить св. Августин: «Якщо міг цей і той, чому не міг би ти Августине?».(Праця 23-16

EXPEDIENTE
“PRACIA”
 Jornal Ucraino-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - N° 2509881

Український Католицький
 Двотижневик у Бразилії

Передплата на 2017 Pic: R\$50,00
 Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
 Ag. 3823 conta 16753-5
 Banco BRADESCO
 Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
 Rua Cândido de Abreu, 1579
 Centro - Caixa Postal 02
 CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
 E-mail:
 graficaprudentopolis@gmail.com
 www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
 Grafica Prudentópolis Ltda.
 CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
 Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
 Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
 Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

Ucrânia | ROTEIRO ECONÔMICO

VII
 7 MOTIVOS PARA VISITAR A UCRÂNIA

Chegou a sua vez de visitar um dos mais lindos destinos do Leste Europeu.

AGOSTO DE 2017

Visitando:
 KYIV - TERNÓPIL
 SANTUÁRIO DE ZARVANETSAYA
 IVANO FRANKIVSKY - MONTES CÁRPATOS
 E LVIV

ESPECIAL

Participação nas comemorações da independência da Ucrânia

Uma promoção super especial da DNIPRÓ GOLD

Parte terrestre com valor especial

Sinal de US\$ 188,00
 + 10 parcelas de
US\$ 80,00.

Solicite roteiro detalhado.

Viaje com quem tem mais de 23 anos de história com grupos para a Ucrânia.

DNIPRÓ GOLD
 TOUR OPERATOR

Rua da Paz, 98 - c/pto 301 - CEP 80.060-160 | Curitiba | Paraná | Brasil
 Contato: +55 41 3077-0488 | +55 41 9 9112-1268 | info@dniprogold.com.br
 www.dniprogold.com.br | /dniprogoldtouroperator

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Свята – пощо, і як святкувати?

Напередодні свят Христового Різдва, буде корисно дещо передумати про те пощо свят в житті суспільство, пощо свят в житті релігійних осіб.

Різні є думки й опінії про справу святкування свят. Говоримо про релігійні свята, але будемо їх порівнювати з народними з різними датами важливими для країни. Маємо на меті звернути увагу на важливе свято для християн – Різдво Ісуса Христа.

Для деякого свято релігійне це день, що його маємо присвятити для релігійних справ, для молитви, богослужби, роздуми над релігійними темами й т. п. Це правда. Все те є важлива, незаступна й основна справа в релігійних святкуваннях. Але не лише те. Свято не встановлено тільки на те, щоб цілий день присвятити на молитву й тим подібне. Цілий день на молитву присвячується на реколекціях, на різних духовних зустрічах, цілоденних адораціях, тощо. А кожне свято, кожна неділя не встановлена тільки на ту ціль. Справді, без того не можна називати якогось дня релігійним святом, бо це день присвячений для Бога. Однак це не означає, що цілий день будемо Богові докучати нашими молитвами. Присвятити день Богові це призначити його для того всього, що Богові подобається і Бога прославляє і чого в будні не вистачає часу. Подумаймо про наступний приклад: коли святкуємо чийсь іменини чи роковини чи будь яку дату в житті тої особи, то не будемо цілий день коло соленізанта й з ним розмовляти. От привітаємо, побажаємо добра, розговоримося з тим, що святкує або з його ріднею і тоді святкуємо чи то різними іграми-забавами з друзями, розмовами, поживою, напінками. Якраз на те хтось влаштовує собі свято, щоб друзі в його присутності й в його домі або господарці чи в його шаблі повеселилися й забули за свої щоденні клопоти, а пережили день без журби, без того буденного клопотання, забуваючи за час чи на свої щоденні турботи. Святкувати чиось дату це зним чи з його друзями повеселитися, відпочити від щоденних клопотів. Так воно й повинно бути у святкуванні святих днів у християнських родинах.

Розуміється, коли йдемо святкувати чийсь свято, то найперше муситься привітати соленізанта, висловити йому свої побажання, подяку, аж тоді можна братися до різних розваг, забав, спілкування з друзями, розривок. Це саме повинно бути в святкуваннях Богові присвячених дат. Зовсім не годиться відразу братися до розваг, не привітавши соленізанта. Також і не годиться в святкові дні відразу братися до різних іграшок не привітавши Господаря Бога. Коли зробимо це, тоді час є наш. Після молитви до Бога, відправи, чи побожного читання, святкуємо, тобто торжествуємо, веселимося, забавляємося, завсіди у свідомості, що це день в якому Бог нас запрошує до себе на свято. І де б ми не були, де б не знаходилися, всюди треба пам'ятати, що ми в Божому домі, бо цілий світ це Божий дім і що в день святочний Бог нас запросив до себе, щоб повеселитися, забавитися, розрадитися. Тому, частину дня у святочний день обов'язково присвятити для приставання з Богом, але решта це наш час, наша нагода відпочати й поспілкуватися з друзями. Тим також звеличимо великого Господаря, що хоче в той день, щоб в його присутності відпочати від щоденних трудів і клопотів. В такому значенні треба нам дивитися на Різдв'яні свята, на Новий рік, на Богоявлення і на всі інші наші християнські свята. Наприклад. Не годиться в часі Різдва Христового тільки нічого не виконувати тяжкої праці, веселитися, відвідувати, їсти й пити. Найперше треба привітати соленізанта, тобто Ісуса якого день народження святкуємо.

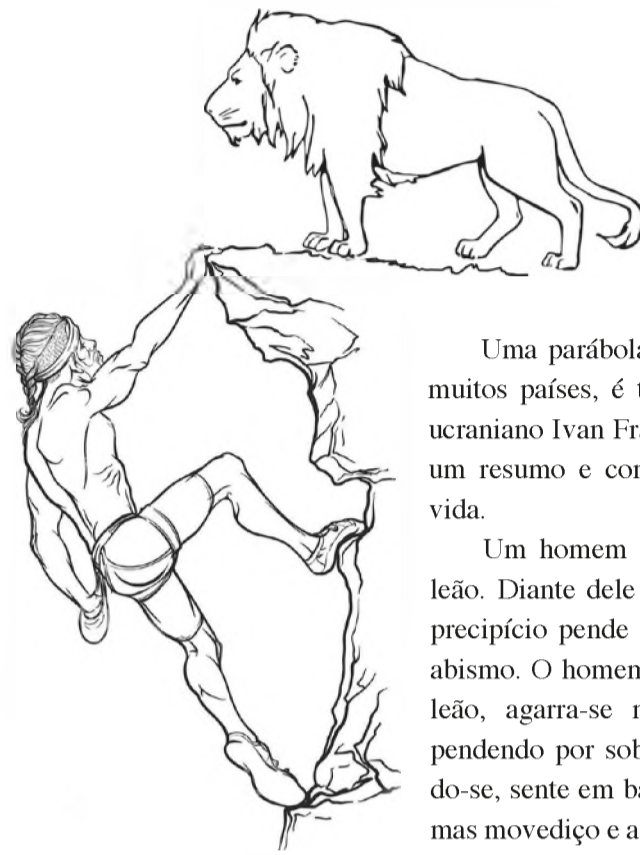
Все вище сказане нам вказує що означає святкувати святий день і пощо він існує. Існує на те, щоб привітати Бога чи святого, що його вшануємо, Божу Матір, присвятити частину святочного часу на це, а опісля віддатися відпочинкові і розривкам. І це означає святкувати. Не було би воно важне свято, коли забути цілком про того кому в особливий спосіб присвячений той день. А той кого святкуємо не вимагає від нас, щоб цілий день бути з ним. Він запрошує до відпочинку й до розваги в його домі. А дім Божий це кожне місце де знайдемося, Коли ж приймаємо таке запрошення, то не забуваємо про того хто нас запросив на свято, дякуємо йому, присвячуємо частину часу на розмову з ним і потім беремося до того чого Бог від нас бажає в дні відпочинку й святкування. Тому відвідини, розривки, ігри в святочний день є бажані й гарні. Але вони не повинні забирати цілий наш час, бо треба приставати й з тим кого святкуємо. В свята Христового Різдва потрібно його привітати у Богослужбах, колядами, молитвою родини і все те стане гарною підставою до продовження свята у розривках, відвідинах, у всьому, чого людина потребує для відпруження.

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

Parábola sobre a vida

Uma parábola que aparece na literatura de muitos países, é também narrada pelo escritor ucraniano Ivan Franko. Oferecemos aos leitores um resumo e comentário da parábola sobre a vida.

Um homem é atacado no deserto por um leão. Diante dele um precipício. Da parede do precipício pende um arbusto inclinado sobre o abismo. O homem, para se livrar dos dentes do leão, agarra-se no galho do arbusto e fica pendendo por sobre o despenhadeiro. Debatendo-se, sente em baixo dos pés algo mais sólido, mas movediço e aí apoia os pés. Um pouco mais calmo, olha para baixo e vê dois roedores, um

branco e outro preto, roendo as raízes da árvore, tirando a terra, para derrubá-la. Neste momento o leão pára diante do precipício, não pode alcançar o fugitivo, mas furioso, aos urros fica a espera quando este descer do arbusto. O homem olha desesperado para baixo e lá no fundo do abismo vê um dragão com boca aberta aos silvos esperando quando a vítima cair para devorá-la. Olha por baixo de seus pés e vê que a base sobre a qual apoiou os pés é uma serpente enrolada na parede do precipício. Quer gritar, mas o medo afoga sua voz, pensa em rezar, mas o medo sufoca o piedoso pensamento. Assim pendendo espera o momento quando os roedores acabarem de derrubar a árvore, ou quando a serpente morder seu pé, ou quando ele desfalecido, cair na boca do dragão.

Neste momento vê num galho acima da sua cabeça favos de mel. As abelhas tinham saído em busca de mais alimento. O homem faz um grande esforço e com a boca alcança o mel e começa a degustá-lo. A doçura do mel fá-lo esquecer da sua situação crítica: esquece do leão que espera para devorá-lo, da serpente sobre a qual esta pisando, do dragão que o espera lá em baixo, dos ratos roedores, do cansaço. Na doçura do mel o homem encontra um grande prazer que supera o medo do perigo que o ameaça.

A parábola explica-se de seguinte maneira: o homem representa cada um de nós. A morte como o leão constantemente está à nossa espera, o dragão lá em baixo - é o eterno esquecimento, os ratos roedores - são os dias brancos e as noites pretas, que constantemente estão corroendo os anos da nossa vida, a serpente sob os pés, é o corpo, fraco, inconstante, incerto, que a cada momento pode negar-nos o seu apoio, o arbusto - é a nossa memória, sincera, mas curta. Não há saída. Uma coisa somente nos resta: o prazer do amor fraterno. É o delicioso mel, que faz esquecer os perigos e amarguras e eleva a alma sobre todos os desafios e perigos

Nesta parábola Franko centra toda a atenção no ideal da fraternidade, amor, convívio, solidariedade. Tudo o que nos cerca, a vida inteira, é uma luta constante, uma espera quando tudo vai terminar na morte e no esquecimento. A única saída gloriosa e gostosa para a vida é degustar as doçuras da convivência e fraternidade. Isto faz esquecer as amarguras da vida e os perigos que nos cercam e ameaçam acabar com a existência neste mundo.

Esta é uma belíssima ideia, uma constante que pervade todas as obras de Iván Franko. Nas lutas que travou contra as injustiças, nas ideias que propagou, nas críticas que fez, nas metas que propôs em vários de seus escritos, teve como objetivo principal a convivência pacífica, o amor entre todos os homens, uma sociedade feliz e fraterna. Estas ideias o levaram a se inclinar para o socialismo, no qual via a solução do problema da exploração que o povo humilde sofria por parte dos poderosos.

Note-se, porém, que aderindo às idéias socialista, jamais concordou com a violência e lutas de classes. Franko jamais propagou a violência. Criticou as instituições, mostrou as falhas na vida social e eclesiástica da época, denunciou as injustiças, mas não propunha a violência como solução. Podemos notar isto em muitas de suas obras. Podemos citar como exemplo o poema "Moisés", onde o profeta fala com as crianças e não quer que matem a lebre, que não sejam violentos com nenhuma criatura, nem com um escorpião.

Nesta parábola Franko resume o seu pensamento a respeito da vida, da convivência, da fraternidade. O mais importante na vida de cada homem é experimentar e viver a doçura do amor mútuo entre os homens. A vida terrena vai inevitavelmente ao esquecimento. A saída, em vez de ficar se preocupando com o que vai acontecer com o nosso viver nesta terra, é praticar a caridade, ser amigo e solidário para com todos...

OSBM ORDEM DE SÃO BASÍLIO MAGNO

SÃO BASÍLIO MAGNO

São Basílio Magno foi um grande Padre da Igreja, um santo bispo, que viveu no século IV. “Padres da Igreja” são assim chamados homens, na sua maioria bispos, que pela sua vida de santidade, sua sabedoria e por aquilo que eles pregaram e ensinaram, muito contribuíram para o crescimento e prosperidade da Igreja de Cristo. São Basílio foi muito importante principalmente em dois aspectos: a defesa da verdade da fé contra erros e os seus ensinamentos sobre a vida consagrada a Deus. Ele é o patriarca e mestre da vida monástica em comunidade.

São Basílio nasceu na cidade de Cesareia da Capadócia, por volta do ano 329. Naquele tempo, Capadócia era território grego, pertencente ao Império Bizantino; hoje, esse território é Turquia. Sua família já era cristã desde algum tempo. Quatro de seus irmãos são venerados pela Igreja como santos: Macrina, Naucrácio, Pedro de Sebaste e Gregório de Nissa.

Muito jovem ainda, Basílio foi enviado pela família para estudar, primeiro em Constantinopla, capital do Império Bizantino, e depois em Atenas, o grande centro cultural daquele tempo, onde permaneceu por seis anos. Nessas cidades, Basílio teve a companhia de Gregório de Nazianzo, grande santo bizantino, com quem manteve uma sólida amizade até o fim da vida. O que Basílio estudou? Ele completou os estudos mais profundos da época: retórica, filosofia, legislação. A família queria prepará-lo para ocupar um cargo na vida pública, como, por exemplo, administrar uma cidade.

Mas retornando para a sua cidade, Basílio logo mudou de ideia. Demonstrando uma certa decepção com os estudos, ele sentiu-se atraído pela vida monástica. Ele conheceu o movimento monástico, liderado por Eustácio de Sebaste, movimento que se espalhou pela Capadócia afora. Decidiu, então, deixar tudo e a sua promissora carreira, e seguir esse tipo de vida, na total consagração a Deus.

Antes, porém, ele quis conhecer melhor a vida monástica, por isso empreendeu uma longa viagem para o Egito, Síria e Mesopotâmia, territórios onde o monaquismo estava bem difundido. De volta da viagem, Basílio dirigiu-se, junto com sua irmã Macrina, o irmão Pedro e mais alguns amigos, a um sítio da família na localidade de Anesi, um lugar deserto, em meio da natureza, às margens do rio Íris, para iniciar uma comunidade que pretendia viver o Evangelho de Cristo, buscando a perfeição cristã.

Mas logo Basílio teve de mudar seus planos: a Igreja o chamava para o seu serviço. A Igreja vivia um tempo muito conturbado, com erros sobre a fé se difundindo no Oriente, principalmente o arianismo, doutrina que negava que Jesus era Deus. Chamado pela Igreja, Basílio foi ordenado sacerdote e, em 370, tornou-se bispo da sua cidade Cesareia. Dedicou-se, então, de corpo e alma ao serviço da Igreja, à defesa da verdadeira fé, enfrentando hereges, fazendo muitas viagens e escrevendo seus ensinamentos.

São Basílio escreveu muito e seus escritos formam um tesouro espiritual da Igreja. Ele escreveu obras de defesa da fé, contra heresias, homilias e sermões, e muitos ensinamentos de muita importância para a doutrina da Igreja. De particular importância são as “Regras” que ele escreveu para os seus monges e ascetas: são ensinamentos espirituais, tirados diretamente da Bíblia, destinados àqueles que querem seguir uma vida de busca da perfeição cristã.

Muitas virtudes e muitos méritos podemos destacar na pessoa de São Basílio Magno. Ele é um dos grandes homens da história da Igreja – por isso é chamado de “Magno”, isto é, grande – pessoa de elevada santidade, de profunda fé e de total dedicação à Igreja de Cristo. Por amor à Igreja, Basílio lutou corajosamente em defesa da fé, enfrentando inimigos do rebanho de Cristo. Ao mesmo tempo, Basílio foi um “bom pastor”, homem de grande caridade: num período de fome na Capadócia, ele promoveu obras de caridade, fez coletas, organizou distribuição de alimentos para o povo pobre. Depois fundou, nos arredores de Cesareia, toda uma instituição caritativa, que incluía hospedaria, enfermarias, oficinas de trabalho, uma escola... São Basílio foi talvez o primeiro bispo a desenvolver uma ação social dentro da Igreja.

Outro grande mérito de São Basílio é o fato de que ele é o patriarca e mestre da vida monástica, isto é, da vida consagrada. Ele não foi o iniciador da vida monástica como tal: o monaquismo já existia antes dele. Mas ele deu início a uma nova forma ou estilo de vida consagrada: a vida em comunidade, segundo o modelo da primeira comunidade de cristãos, que tinha tudo em comum e neles havia “uma só alma e um só coração”, como descrevem os Atos dos Apóstolos. A comunidade de São Basílio é uma comunidade de vida, de bens, de dons e carismas, em busca da vivência plena da caridade. Basílio não fundou diretamente uma Congregação ou uma Ordem religiosa, mas ele é o patriarca, mestre e guia espiritual do monaquismo que se espalhou no Oriente e com influências também no Ocidente.

Igualmente, a nossa Ordem de São Basílio Magno, como tal, não foi fundada por São Basílio; ela teve início em 1617 e tem como fundadores São Josafat e o metropolitano José Rutskey. Mas ela foi estabelecida sobre o fundamento espiritual de São Basílio, segue os seus ensinamentos contidos nas “Regras”, e se insere inegavelmente na tradição basiliana.

São Basílio morreu no ano de 379, com 50 anos de idade incompletos. Sua festa, no calendário litúrgico, é comemorada no dia 1º de janeiro (no rito latino, no dia 2 de janeiro).

Consagração da Igreja de São José Operário em Palmital, Prudentópolis

No dia 6 de novembro deste ano, foi solenemente consagrada a nova igreja de S. José Operário, em Palmital, município de Prudentópolis – Pr. O Templo foi construído em sete anos, sob a orientação do Rev. Pe. José Ratushnei, OSBM com custos da comunidade local e apoio de comunidades vizinhas que colaboraram nos diversos eventos para o angariamento de fundos.

A solenidade da consagração e a liturgia foi oficiada pelo Bispo Eparca Dom Meron Mazur. Concelebraram: provincial dos basilianos no Brasil, Antonio Royk Sobrinho, pároco da Paróquia São Josafat em Prudentópolis Dionisio Horbuch, José Ratushnei – anfitrião da festa, Paulo Serbai – chanceler e Tarcisio Zaluski, diácono - Etefano Elton Vonzik. Dirigiu as cerimônias o irmão Jonas Chupel. Todos basilianos. Os cânticos estiveram a cargo dos cantores da colônia vizinha de Tijuco Preto.

No início da cerimônia Elaine Bakovicz, em nome, de toda comunidade, saudou o bispo e os presentes, e as crianças cantaram breve cântico de boas vindas.

Reconhecimento ao Padre José, irmãs, comissão da igreja e o povo em geral pela organização da festa religiosa na igreja e festejos populares no pavilhão e no pátio da igreja.

Colônia Palmital, município de Prudentópolis localiza-se a 28 km. ao noroeste da cidade de Prudentópolis. Já no ano de 1923 temos primeiras notícias de colonos de origem ucraniana que se acentaram na região, quando na época foi designado um terreno para o cemitério. Esse primeiro cemitério existe até hoje onde a colônia sepulta seus falecidos. Primeiros moradores da região foram Ivan Bakovicz, Volodymêr Balandiuk e Procópio Snak. O primeiro sacerdote que visitou a localidade foi Padre Eustáquio Turkoved, OSBM, em 1926 e pela ocasião fez-se uma lista dos colonos da região e em 1930-32, quando a comunidade era visitada pelo Padre Marquiano Skirpan, OSBM foi construída pela comunidade uma capela no terreno doado por Volodymêr e Catarina Balandiuk e colaboração de Antônio Ostapshyn e família Demko. Em 1933 foi eleita a primeira comissão: Ivan Bakovicz – Presidente; Petro Brekailo – Secretário e Vassyl Kvasney – tesoureiro.

Em 1968, por iniciativa e sob direção do Padre Januário Prestavskêi, a primeira capela foi substituída por outra, maior. A partir de 2010, sob a direção do Padre José Ratushnei a comunidade construiu a terceira imponente igreja de alvenaria, com belas pinturas executadas pelo Padre José.

Os padres que em diversas épocas serviram a comunidade foram: Além dos já mencionados Eustáquio Turkoved e Marquiano ‘Skirpan, foram Benedito Melnek, Meletej Kaminskyj, José Martenetz, José Preima, Efreim Kreyev, Eugênio Harasemtchuk, Meron Baraniuk, Bores Koszyj, Teodósio Kuszenskei, Atanásio Kupitskei, Januário Prestavskêi, Pedro Baltzar e ultimamente Pe. José Ratushnei, todos basilianos.

Em 26 de fevereiro de 1952 a colônia recebeu a visita do bispo de Ponta Grossa, Dom Antonio Mazarotto e no mesmo ano aos 14 agosto a visita do Cardeal Dom Jaime de Barros Câmara. Em 25 de fevereiro de 1969 Palmital recebeu a visita do primeiro bispo ucraniano católico no Brasil, Dom José Romão Martenetz e em 30 de setembro do mesmo ano de Dom Efreim Kreyev.

Em 1954 a comunidade construiu uma casa de madeira para o sacerdote que em 1994 foi substituída por uma de alvenaria. Em 1960 foi construído o campanário de madeira e depois em 1984 de alvenaria. Quando visitava a colônia o Padre Atanásio, a comunidade providenciou a construção de um amplo pavilhão para festas.

De início pertenciam a Palmital as seguintes localidades: Serro de Ponte Alta, Ponte Alta, Pinhal Preto, Cadeado, Serrinha, Patos Velhos – Ponte Nova. Hoje, a maioria dessas comunidades possuem sua igreja e a Palmital pertencem apenas Cadeado Grande, Cachoerinha e Serrinha.

Em 1943 chegaram para a colônia as Irmãs Servas da Imaculada Virgem Maria quando foi construída a sua morada e a escola do primário, inicialmente com 50-60 alunos. Nessas construções o povo colaborou com mão de obra. As irmãs continuam tendo sua residência e trabalham no cuidado da igreja, na catequese e direção do MEJ, Congregação Mariana e Apostolado da Oração.

A colônia conserva os costumes do rito ucraniano bizantino: canções de Natal, visita do sacerdote das famílias com água benta, celebrações no cemitério (voskresni Panahedi) no tempo da Páscoa. Celebram-se a novena a Maria Santíssima no mês de maio, ao Coração de Jesus em junho, terço comunitário em outubro, Via Sacra durante a quaresma. Aos domingos e dias santos quando não há liturgia, celebram-se novenas.

A comunidade hoje possui mais ou menos 155 famílias.

Existem organizações religiosas – Apostolado da Oração com mais de 100 membros, Congregação Mariana fundada pelo Pe. Atanásio Kupitskei em 1960, hoje com 55 membros e Movimento Eucarístico Juvenil, fundado por Pe. Efreim Kreyev em 1954 com 23 adolescentes

O povo da comunidade dá um cuidado especial a um amplo pátio bem organizado, com muito espaço para atividades ao ar livre.

A comunidade possui sua Associação de Agricultores fundada em 1995 com construção própria, água encanada da SANEPAR.

A comissão atual da igreja compõe-se de seguintes membros:

Presidente: Julio Leuch
 Tesoureiros: Antonio Melnik e Basilio Kuasnei
 Secretários: Ildifonso Bakovicz e Teodósio Schwetz
 Conselheiros: Marcos Bakovicz, Ladio Melnik, Adilson Melnik e Paulo Conrado.

Посвячення нової Церкви Святого Йосифа Обручника на Палмітал - Прудентополіс

Дня 6. листопада ц. р., відбулося торжественне посвячення новозбудованої церкви й престолу на Палмітал. Церква будувалася протягом сім років заходами Впр. О. Йосифа Ратушного, ЧСВВ і коштами місцевої громади за поміччю інших сусідніх громад, які брали участь в фестинах і різних кампаніях організованих на збирання фондів.

В торжестві, яке довершив Преосвященний Кир Мирон Мазур, взяли участь: Протоігумен василінської провінції в Бразилії о. Антоній Роїк, парох парафії святого священомученика Йосафата о. Діонізій Горбусь, отці Йосиф Ратушний – господар свята, Павло Сербай - канцлер і о. Тарсикій Залуцький. Дияконував дяк. Стефан Елтон Вонзік, ЧСВВ а провадив церемоніями брат Йона Чупіль ЧСВВ. Співали співаки зі сусідньої колонії Тіжучо Прито.

На початку церимонії панна Елайне Бакович виголосила привітальне слово а діти заспівали пісню на привітання. Після цього короткого вступу слідувало посвячення і Божественна Літургія.

Слід признати для отця Йосифа, для сестер і для громади за гарно зорганізоване торжество чи то в церкві, чи то в гостині після відправи в церковному павільйоні.

Місцевість Палмтал віддалена на південний захід від Прудентополіс 28 кілометрів. Перша згадка про українські родини знаходимо 1923 року, коли тут отворено цвинтар, на якому ховають покійних посьогодні. Першими мешканцями околиці були Іван Бакович, Володимир Баланцюк і Прокопій Снак. Перший священник який відвідав місцевість був О. Євстахій Турковид, ЧСВВ. Року 1926 зроблено спис громади і перша церква дерев'яна була подудована 1930 року на яку подарували землю Володимир і Катерина Баланцюк. Дали свою вкладку до землі Антін Остапишин і родина Демко. 1933 року обрано перший комітет церковний, до якого входили: Іван Бакович - Президент; Петро Брикайло - Секретар; Василь Квасний - скарбник, Доїздив тоді на колонію о. Маркіян Шкірпан, ЧСВВ. Року 1969, за старанням Впр. О. Януарія Приставського, ЧСВВ, на місце старої першої церкви побудовану нову обширнішу.

Священники які на колонію доїздили: Крім Євстахія Турковид і Маркіяна Шкірпана, ще тут служили: Венедикт Мельник, Мелетій Камінський, Йосиф Мартинець, Йосиф Прийма, Єфрем Кривий, Євген Гарасимчук Мирон Баранок, Борис Коцій, Теодозій Кучинський, Атаназій Купіцький, Петро Бальцар і станньо Йосиф Ратушний.

Дня 26/02/1952 року громаду відвідав єпископ з Понта Гроси Дом Антоніо Мазаротто а 14/08 того самого року, бував тут Кардинал Дом Жайме де Баррос Камара. Дня 25/02/1969 колонія Палмітал вітала першого Українського католицького єпископа в Бразилії Йосифа Мартинець, ЧСВВ, а 30/09/1979 Кир Єфрема Кривого, ЧСВВ.

Року 1954 громада побудувала дерев'яний дім для священика, а 1994 збудувала другий дім, мурований. Року 1960 побудовано дзвіницю дерев'яну а 1984 цементову, за старанням о. Петра Бальцар, ЧВВ і за його старанням при церкві постав розлогий павільйон на фестини.

Спочатку вірні учасували на відправі на Палмітал Сиро ди Понте Алта, Понти Алта, Серріння, Патос Вельос-Понти Нова. Нині гормада складається з мешканців Палмітал, Кадеадо Гранде, Кашоеїрїня і Серїня.

Року 1943 поселилися на Палмітал сестри Служебниці і 1944 побудовано дім і школу, де на початках було від 50-60 дітей, а з часом те число зросло. При будові допомгли люди працею. Посьогодні сестри парцюють при церкві і при катехизації дітей, провадять зборами церковних організацій, тощо.

На колонії зберігаються звичай колядувати на Різдво, збори Апостольства Молитви, священники щороку відвідують родини зі свяченою водою, служаться воскресні пахиди на цвинтарі під час великоднього часу, майвка в травні, набоженство до Ісусового Серця в червні, вервиця в жовтні, хресна дорога в пості. Неділями, коли нема Літургії, служаться молебні або інші набоженства.

Колонія начисляє около 155 родин. Апостольство Молитви начисляє понад 100 членів. Євхаристійне Лицарство (Євхарстійний Молодечий Рух) засноване Єфремом Кривий, ЧСВВ 1954 року з 23-тьрьома дітьми.

Року 1960, за старанням о. Атаназія Купіцького, ЧСВВ, засновано Марійську Дружину для молоді з 16-ма членами, а нині товариство має більше число членів

Громада має Асоціацію Рільників з власним забудуванням, засновану 1995 року.

Церковний комітет сьогодні очолюють наступні особи:

Голова комітету: Жуліо Леуш
 Скарбники: Антін Мельник і Василь Квасний
 Секретарі: Ілдіфонсо Баковіч і Теодосій Швертз
 Дорадники: Мако Баковіч, Володимир Мельник і Павло Конрадо

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Маленька рибка

(Байка П. Гулака-Артемовського перероблена й пристосована до наших читач)

Жила в ставі рибка. Мала, дрібненька й худенька, бо більші й старші риби, які також проживали в тих самих водах, скорше собі їжу хапали, а навіть і коли вона щось собі підняла, ті сильніші від неї в грубезний спосіб і немилосердно відбирали. Рибка часто, частенько нарікала на свою долю, нераз тихцем плакала й завидувала тим великим, які гордо попри неї пропливали й сміялися з її недолі та з погордою до неї відносилися.

Одного разу голод її дуже дошкулював і плавала немов п'яна, то туди то сюди, щоб щось собі знайти й хоч трішки приспати-заспокоїти голод.

Нараз, перед нею недалеко шнурочок тоненький, а на шнурку щось немов дротик а на ньому хробачок. Поглянула довкола, покрутилася чи нема тут тих великанів, щоб від неї відібрати цей дар. І їх не було видно, десь поховалися, тут тільки вона сама...

- Ой, як смачно буде собі поїсти, - подумала й припливла близьенько, щоб смачненько попідвечіркувати.

- Ну, давай, ходімо до хробачка чимскоріш, щоб якась інша риба не появилася і не вхопила цього черв'яка!

І так веселенько припливла близьенько хробачка. Але в писк хробак не влізе. Що робити? Роздзявлювала писочок на всю пару, пробувала, але хробак не влізеться ніяк. Але хотіла знайти якийсь спосіб, щоб попоїсти. От збоку скубне, то спереду поцупить, то хвостика лизне, то вирене наверх води, то пірне у слід, сіпне кусник здолу, вирве з права, спробує зліва. Вовтузиться, крутиться, ялощиться, пріє, якщо у воді можна зіпріти. Та ба! Її ротеня-писочок такий вузенький, що нічого не вдіє, черв'як не влізе в морду. Хоч сядь та плач з розпуки!

- Ой горенько мені на світі, — мовляє, — за що мене так доля зневажає? Тим великанам велику пельку і живіт дала як ковальський міх, в них зуби, мов шпички; а мені, на глум, на сміх, рот шпилькою неначе простромила й нічого там не влізе! Ой правду бабця небога говорила, що тільки на світі великим риbam добре жити, а нам, малим, хіба очима їсти, бо в рот не влізе навіть такий дрібний хробачок!

Так рибка в воді на долю нарікала, а на гачку черв'як все хвостиком киває і неначе запрошує: "Прийди, бери, халасуй!"

Аж ось! Десь звідкись, з під берега чи з під дна велика риба! бовть! вудку хап! А вудка — сіп! З води риба разом з гачком шубовсть на берег, а там риболов радіє, що буде мати смачний обід...

- Ой лишенько! Оце ж як бабця моя збрехала!.. — з переляку рибка сказала. І більш ніколи скаржилася на долю малих рибок, ані на ласенький на вудочці шматок: Що Бог послав, — чи то багато, чи то трошки, споживати, дрібки з дна ставу збирати і їсти дрібочки мовчки, і не зазіхати на велику принаду, щоб не стати обідом чи вечерою риболовців!

Наука: Бути малим не означає бути нещасливим. Краще жити покійно й жититися убого, як стати жертвою захланих халасунів.

Засмійся

Їхало двоє чоловіків в літаку. Коли вже були високо-високо один заснув, коли другий розбудив його й сказав:

- Друже, повідомляють, що літак зіпсувався і зараз впаде на землю. Інший розбудився зі сну й сказав спокійно:
- Що це мене й тебе обходить. Літак не є наш....:

Співачка

- Пані, ви колись так багато співали й коли переходити коло вашого дому завсіди було чути там спів, чому нині не співаєте?
- Бо лікар мені заборонив співати.
- А чому він заборонив вам співати?
- Бо він мешкає близько мого дому і мій спів доходив до його дому...

Користай!

- Мамо, мій наречений дуже мене любить, бо називає мене кицею, зайчиком, козенятком, голубкою

Мама: Користай, доню, бо скоро коли одружишся, ті маленькі звірятка повиростають і він тебе буде звати козою, бараном, левом, тигром і т. п.

Пише Юзьо Шило

На все добро, дорогі амiгос і амiгас,

Тинь койзас жи мені в голову не влізе. Деколи людина зустрінеється з такими аконесиминтос, жи фіка де бока аберта синь компресендир сертас атитудес до пово. Одна з таких річей це вінгар-си де Диус за щось жи нам ном диу серто. Ум езимпло: хлоп грав на лотерію, грав раз, два, десять і майс визис і нада ди ганяр. Коли лотерія одного разу була підійшла на багато мільйонів, він зібрав багато гроша, може й продав дещо жи можна було продати, сіпомолив Богу й сказав собі: "Агора тинь ки дар серто" і заграв на великі гроші. І ном диу серто. Не виграв. Що зробив? Вінгоу-си або хотів вінгар-си ди Диус. Перестав ходити до церкви, не йшов у неділю на відправи. А чи вдома молився – ном сий. Инь тодо казо, зреволтувався пор комплето проти Бога, бо Бог не поміг йому ганяр на лотерія. І що ви скажете за такого християнина? Думаєте, жи то щось pomoже в таких справах сподіватися жи Бог буде вислуховувати всі молитви? А певно жи ні, бо коли би Бог вислуховував всякі людські молитви, то мусів би вислухати всіх. Напевно, що багато дітей сімолят, щоб бути слабими, щоб не йти до школи, або щоб ди нойте був великий дощ, бо хочут завтра бути вдома, або, щоб професор чи професорка були слабі, щоб не робити екзаменів. Чи Бог буде таке вислуховувати? А хто не просить Бога, пра ганяр на лотерія, хто не чекає, жи Бог допоможе, щоб той чи тамтой тіме де футбол виграв? А який би то був Бог, коли би торсував соминти за одним тіме? Таж всі жогадори Божі люди! Як так, то не треба би було грати пра ганяр, не треба би було сівчити пра пасар но езапе, не треба би було працювати пра маркар номерос сертос на лотерія. І що то би за життя було? Були атé такі випадки, що фазендейро стрілев догори пра матар Диус, бо мороз спалив його каву. Ті люди сімплезминти не розуміють нічого про Бога й про людське життя. Попросту бобіньос і більше нема що про них казати.

Майс оутра койза. Є такі жи коли щось сіневдасть то револтуються контра а Ігреза ди Диус, контра ос падре, контра тудо о ки є саградо. Не бракує таких жи коли щось сіневало, або коли мали якийсь енгісо ком комісом да ігрежа або ком о падре то деісярам а Ігреза католика і пішли до кринтис і там вірно фриквентуют на їх култос, а антес не хтіли слухати Церкви, а тепер слухають пасторів. Дехто каже жи антес квандо ера католико то курили й пили, а агора перестали курити й пити. Ки койза інтересанте! А коли то Ігреза Католика казала ім бибир і фумар. Пило контраріо, наказувала жиби не пити й сіпилувати ком о фумо. Тільки треба знати, що Ігреза Католика каже що добре, а що недобре, дає закони але нунка ном форса, ном обріга пра фазир істо оу акіло. Так само робит Бог. Він дав Заповіді й наказав їх зберігати. Але він ном форса пра фазир істо оу акіло. Бог респейтуе лібердаде де када ум. Так і в Католицькій Церкві не відбирают тої лібердади. Кажут, наказуют, приказуют, заохочуют, але коли хтось не хоче слухати, то о проблема є дили. Це так як кажут ос алкоолікос анонімос. Ви дисерто читали жи алкоолікос анонімос пишут о сегінте: "Си воси кер бибир, о проблема є тиу. І си воси ном кер парар ди бибир, о проблема є носсо!"

Поіз є, дорогенькі, подумайте добре, пинсинь і не будьте дураками пра си вінгар ди Диус квандо восийс фазинь алгума бестийра або квандо вам алгума койза ном да серто. Не скидайте кулпу на Бога коли вам якась справа скисла. А кулпа не є Бога, що сістало таке або сяке. Пор ехимпло, дехто сінепильнує на здоров'ї, не слухає ані Церкви, ані медиків, а золит шпагатівку, палит сігарос, а квандо фіка доенти, то каже жи Бог карає. То не Бог карає, такі люди самі себе карают.

Бинь, пра озе баста іссо. Будьте здорові.

Ваш Юзьо Шило

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Коли потребуєш якоїсь
помочі, проси її, але
залиши свободу тим в
кого просиш, щоб вони
могли відповісти тобі,
що не можуть або не
хочуть допомогти. Щось
просити це не когось
примушувати тебе
вислухати.

